

Der var engang en lille, hvid kat, der havde seks søskende, som alle sammen var sorte. Dens mor var sort, og dens far var sort. Den lille, hvide kat var den eneste hvide kat i familien, men den vidste ikke selv, at den var hvid. Den troede, at den var sort ligesom alle de andre.

Tiden gik, og den lille, hvide kat blev ældre og ældre og større og større. En dag sagde den til sig selv: ”Hvad mon jeg skal være, når jeg snart er en voksen kat? Skal jeg være landmand? Nej. Skal jeg være skolelærer? Nej. Skal jeg, skal jeg ... nu ved jeg det – jeg skal være kat hos en heks, for hekse har altid en kat!”

Så sagde den lille, hvide kat til sin mor: ”Farvel mor, nu drager jeg ud i verden for at finde en heks, for jeg vil være kat hos en heks.”

”Det lyder fint,” sagde den lille, hvide kats mor. ”Farvel, farvel! Kom snart og besøg os.”

Den lille, hvide kat drog ud for at lede efter en heks. Den gik og gik og gik, indtil den til sidst fandt en heks.

”Hej heks, har du en kat?”

”Nej, det har jeg ikke?”

”Så vil jeg gerne være din kat,” sagde den lille, hvide kat.

”Nej, du vil ej. Du er hvid, og hekse har altid sorte katte. Jeg vil ikke have dig, gå din vej,” sagde heksen.

Den stakkels lille, hvide kat, den var så ked af det, men den ville være kat hos en heks, så den drog videre ud i verden for at lede efter en anden heks.

Den gik, og den gik, og den gik. Til sidst fandt den igen en heks.

”Hej heks, har du en kat?”

”Nej, det har jeg ikke?”

”Så vil jeg gerne være din kat,” sagde den lille, hvide kat.

”Nej, du vil ej. Du er hvid, og hekse har altid sorte katte. Jeg vil ikke have dig, gå din vej,” sagde heksen.

Den stakkels lille, hvide kat. Den var så ked af det, og nu var den også sulten. Den havde ikke noget arbejde, den havde ingen penge, og den havde ikke fået noget at spise i flere dage. Den var både sulten og svag, men den ville være en kat hos en heks, så den drog videre ud i verden for at lede efter endnu en heks.

Den gik og den gik, og pludselig fik den øje på en gammel hytte. Bag ved hytten sad der en skorstensfejer og spiste sin frokost.

”Hejsa, du ser da ud til at være en stakkels lille, kat. Hvad er der i vejen med dig?” spurgte skorstensfejeren.

”Jeg er syg, jeg er sulten, jeg har ikke noget arbejde, og derfor har jeg heller ingen penge,” sagde den lille, hvide kat.

”Jamen dog,” sagde skorstensfejeren, ”her har du en mad, den kan da hjælpe lidt på sulten.”

”Tak,” sagde den lille, hvide kat og tog en bid af sin mad. Det gjorde godt at få noget at spise. Den lille, hvide kat kiggede sig omkring, mens den spiste. Den kiggede på skorstensfejers sæk, som var fuld af sort, sort sod. Den kiggede på skorstensfejeren, som var helt sort.

Så fik den lille, hvide kat en ide. Den stak en pote ned i sækken og tog den op igen. Den kiggede på poten. Poten var blevet helt sort. Så stak den hele benet ned i sækken og tog det op igen. Benet var blevet helt sort. Så hoppede den lille, hvide kat op i sækken og ud af sækken igen.

”Næh, hvor er du sort! Nu er du en lille, sort kat,” lo skorstensfejerens.

”Er jeg, er jeg? Er jeg nu en lille, sort kat? Ih, hvor er det godt. Nu kan jeg blive kat hos en heks,” jublede den lille, hvide kat – den lille, sorte kat.

”Du er heldig. Du er bare så heldig,” sagde skorstensfejerens, ”der bor en heks her i hytten. Hun sidder i gyngestolen omme ved fordøren.”

Den lille, hvide kat – åh, nej den lille, sorte kat – skyndte sig rundt om hytten om til fordøren, hvor heksen sad med lukkede øjne og gyngede lige så stille i sin gyngestol.

”Hej heks, har du en kat?”

”Nej, det har jeg ikke?”

”Så vil jeg gerne være din kat!” sagde den lille, hvide kat – den lille, sorte kat.

”Åh, det er dejligt. Hop op på mine knæ, så jeg kan mærke dig. Ih, hvor er du en dejlig lille, kat.” Heksen strøg den lille, hvide kat – den lille, sorte kat – hen ad ryggen, mens hun sagde: ”Det er vel nok en skam, at jeg er blind. Jeg ville gerne kunne se dig, for jeg tror, at du er en rigtig flot lille, kat!”

Snip, snap, snude, så er eventyret om den lille, hvide kat ude

Fortællingen om den lille, hvide kat er hentet fra ”*Storytelling with children*” af Andrew Wright. Han fortæller om historien, at han har fået den fortalt af den store skotske fortæller af traditionelle historier, Duncan Williamson. Andrew Wright har fortalt, at han har ændret den lidt for at tilpasse den til børn, som er ved at lære engelsk. Den danske oversættelse er bearbejdet med henblik på at fortælle den i børnehaver og skoler, hvor der går tosprogede børn.